

БРАТЯ ГРИМ

БАРОН АЛБРЕХТ ОТ ЗИМЕРН

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Албрехт, баронът на Зимерн, бил добре приет и се радвал на особеното благоволение на сюзерена си, херцога на Швабия Фридрих, който го бил отгледал. Веднъж този последният предприел заедно с графовете и рицарите си, сред които бил и барон Албрехт, развлекателна разходка до граф Ерхингер, при когото често се отбивал и чийто замък Могенхайм се намирал в Цабергау. Графът бил веселяк, пристрастен към лова и останалите благородни упражнения. С жена си, Мария от Тюбинг, бил създал само две дъщери, но не и син, така че графският му корен бил застрашен да пресъхне.

Недалеч от замъка имало приятна горичка, наречена Щромберг; в нея от много години бродел забележителен едър елен, който не успявали да уловят нито ловците, нито придворните. Когато отново се показал, всички се зарадвали, особено граф Ерхингер, който приканил останалите от свитата да го преследват с обичайните ловни принадлежности. По време на преследването барон Албрехт се отклонил от другите и се озовал в някаква горска местност, където съзрял едър и красив елен, какъвто не вярвал, че някога ще види. Преследвал го дълго през гората, докато го изгубил от поглед, и не знаел къде се е дянало животното.

Тогава към него се приближил ужасен на вид мъж и въпреки че иначе бил сърцат и смел, той силно се изплашил и се предпазил от него с кръстен знак. Ала мъжът казал: „Не бой се! Бог ме прати да ти откровя нещо. Последвай ме, за да видиш чудни неща, каквито очите ти никога не са съглеждали; нито косъм ще падне от главата ти.“ Баронът се съгласил и последвал водача си, който го повел из гората. Когато излезли от нея, сторило му се, че вижда красиви ливади и навсякъде приятни местности. По-надалеч се издигал замък, който сияел с кулите и всевъзможните си украси така, че баронът никога не бил виждал нищо подобно. Като наближили замъка, насреща им навлезли много люде като придворни. Никой обаче не произнасял и дума, а когато достигнали до портата, един от тях хванал коня му, все едно че се кани да го задържи. Водачът му казал: „Не се чуди на мълчанието им, а и сам не говори с тях, ами само с мен, и върши всичко, което ти кажа.“

Те влезли и барон Албрехт бил въведен в обширна красива зала, където на масата седял някакъв княз с людете си. Всички наставали и се поклонили почтително, все едно го поздравявали за добре дошъл.

След което седнали и се престорили, че ядат и пият. Господин Албрехт останал прав, стискал меч си в ръка и не искал да го остави; в същото време съзерцавал скъпоценната сребърна посуда, в която принасяли и отнасяли ястията, както и останалите съдини. Всичко това ставало при пълно мълчание; господарят и хората му се хранели и не му обръщали никакво внимание. След като стоял дълго така и наблюдавал случващото се, онзи, който го бил довел, му напомнил, че трябва да се поклони на господаря и да поздрави хората му; след което ще го изведе навън. Като направил това, господарят и хората му се надигнали отново и на свой ред свели учтиво глави пред него. След което господин Албрехт бил отведен от водача си до дворцовата порта. Там онези, които пазели коня му дотогава, му го предали, запазвайки обаче пълно мълчание; и сетне се върнали в замък. Господин Албрехт препасал отново меч си и спътникът му го повел по същия път към Щромбергския лес. Баронът попитал що за замък е бил този и какви са неговите обитатели, дето седали на масата. Духът отговорил: „Господарят, когото видя, е бащиният ти брат, богобоязлив мъж, който многократно се е сражавал с неверниците. А аз, както и другите, които видя, приживе бяхме негови слуги и сега трябва да търпим неизречимо жестоки мъки. Докато беше жив, той товареше поданиците си с непоносими налози, а парите използваше за войната срещу неверниците; именно ние го съветвахме да постъпва така и сега сме тежко наказани заради несправедливостта си. Това ти беше откровено заради добродетелността ти, та да се пазиш от такива и подобни тям неща и да водиш по-добър живот. Погледни, ето го пътя, който ще те отведе през гората до предишното място; но можеш да се върнеш още веднъж, за да видиш в какво злощастие и страдание се е превърнало предишното блаженство.“ Щом изрекъл това, духът изчезнал. А господин Албрехт се върнал до замък. Но виж ти, всичко се било обърнало в огън, жупел и сяра и оттам се носела нетърпима воня; той дочувал жалостиви викове и вопли, което така го уплашило, че косите му се изправили. Затова обърнал бързо коня си и по предишния път препуснал към другарите си.

Когато стигнал при тях, на всички се сторил така променен и различен, че едва го познали. Защото независимо че все още бил млад и свеж мъж, ужасът и потресът го били превърнали сякаш в старец, а косата и брадата му били снежнобели. Те силно се удивили на

гледката, ала още повече на потвърдения от промяната му разказ, така че всички се върнали тъжни вкъщи.

Баронът на Зимерн решил да издигне за Божие почитание църква на мястото, където се било случило всичко. Граф Ерхингер, на чиято територия се намирало то, охотно дал съгласието си и той, както и съпругата му обещали съвет и помощ, та там да бъде построен женски манастир, в който постоянно да се служи Богу. Херцог Фридрих Швабски обещал също да подпомогне строежа и заделил от десятъка и останалите си приходи за това. Историята се случила през 1134 година във времето на Лотар II.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.